

Este atacabil raportul prin care comisia de disciplină propune clasarea sesizării disciplinare împotriva funcționarilor publici?

Revista „Dreptul”, Nr. 3/2019, pag. 66

Autor: Dumitru-Daniel Șerban

Nota - Compartimentul juridic - C.T.C.E. Piatra-Neamț:

Pentru a aprecia asupra calității procesuale a părților și admisibilității contestării în fața instanței de contencios administrativ a soluției date de către organul administrativ jurisdicțional investit în mod legal cu efectuarea procedurii cercetării administrative a unei fapte sesizate ca abatere disciplinară, de către titularul sesizării, nemulțumit de propunerea de clasare a sesizării, Curtea apreciază că se impune stabilirea a două coordonate ca puncte de referință: pe de o parte natura juridică a actului contestat și procedura aplicabilă pentru contestare pentru determinarea părților implicate în raportul juridic litigios dedus judecării, iar pe de altă parte capacitatea legală a actelor emise în cadrul procedurii cercetării administrative a unei fapte sesizate ca abatere disciplinară de a produce efecte juridice asupra drepturilor sau intereselor legitime ale titularului sesizării, de natura celor reglementate de dispozițiile [art. 1 alin. 1 din Legea nr. 554/2004](#) a contenciosului administrativ (Sentința civilă nr. 3681 din 2009, pronunțată de Curtea de Apel București).

În materia răspunderii disciplinare, legiuitorul a înțeles să confere atribuții suverane de apreciere organului disciplinar, cu singura posibilitate de contestare a sancțiunii aplicate de către persoana supusă cercetării, limitarea sferei persoanelor ce pot contesta decizia luată în materie disciplinară nu este de natură a restrânge dreptul persoanelor care au formulat sesizarea de a obține în justiție repararea drepturilor sau intereselor vătămate prin conduita funcționarului în cadrul celorlalte forme de răspundere, potrivit prevederilor legale.

De asemenea, tribunalul apreciază că soluția legiuitorului de restrângere a accesului la justiție al persoanelor interesate în situația analizată este prevăzută, pe de o parte, pentru apărarea prestigiului profesiei, situație în care marja de apreciere a statelor în privința oportunității limitării drepturilor este mai mare, întrucât în ceea ce privește aprecierea și stabilirea coordonatelor comportamentale ale unei profesii este firesc ca atribuțiile să aparțină unui organism jurisdicțional specializat, care să acționeze după o procedură specială care să nu permită abuzuri din partea unor particulari nemulțumiți, iar pe de altă parte, în considerarea existenței unor alte pârghii legale pentru realizarea unor pretenții ce decurg dintr-o aceeași situație de fapt reclamată, restrângerea fiind necesară într-o societate democratică și proporțională scopului urmărit (Sentința civilă nr. 6048 din 5 octombrie 2018, pronunțată de Tribunalul București).

Întrucât nu intenționăm să ne substituim interpretării date de autor asupra problemei de drept reținute spre analiză în acest articol, vă prezentăm, cu titlu exemplificativ, câteva paragrafe din acest studiu:

„(...) Principiul simetriei impune ca, asemenea rapoartelor prin care este propusă sancționarea celor vinovați, să fie contestabile în instanță și rapoartele de clasare (...).”

„(...) Mai mult, retorica imposibilității contestării în fața unei instanțe judecătorești a raportului de clasare echivalează cu negarea atribuțiilor constituționale proprii ale instanțelor și menirii justiției de serviciu de interes public, asigurând respectarea ordinii de drept, a libertăților fundamentale, a drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice și juridice, aplicarea legii și garantarea supremației acesteia (...).”

„(...) Indiferent dacă sesizările disciplinare sunt admise sau respinse, în cazul medicilor, notarilor, executorilor judecătorești sau al magistraților, de exemplu, există o cale de atac fie la un organ disciplinar superior, fie la o instanță judecătorească, însă nu și funcționarilor publici, dacă sesizarea disciplinară este respinsă de o comisie părtinitoare sau de rea-credință (...).”

„(...) Deși răspunderea disciplinară nu înlătură răspunderea penală, contravențională sau civilă a funcționarului vinovat, totuși decizia comisiei de disciplină stabilește existența culpei. Prin urmare, dacă se constată inexistența culpei, atunci soluția acțiunilor în justiția penală, civilă ori contravențională va fi de respingere (...).”

(Textul complet al articolului se regăsește în publicația menționată mai sus)